

ŽABOMYŠIE SPORY, ALEBO...?

Redakcia ma požiadala, aby som napísal niečo o česko-slovenských - alebo slovensko-českých - vzťahoch v súčasnosti. Priznám sa, že to nie je závideniahodná úloha. Tento problém je nielen príliš zložitý na to, aby sa dal plne vyčerpáť v krátkom článku, ale je to navyše problém, v ktorom emócie hrajú často dôležitejšiu úlohu ako politické argumenty. Svojím spôsobom má každá strana svoju pravdu. Nijako nepopieram, že som aj ja ako Slováčok určitej výchovy a určitých životných skúseností zaťažený istými emóciami. Prosím preto čitateľa o zhovievavosť, ak sa napriek snahe o objektivitu vkradne do mojich riadkov oných - športovou rečou povedané - "10% pre domácich".

Nuž teda: ako na to?

Náš spoločný štát sa dnes volá Česká a Slovenská federatívna republika (ČSFR). V skrátenej forme však Česi píšu "po starom", Československo, kým Slováci "po novom", Česko-Slovensko. Výrazy "po starom" a "po novom" je tu naozaj oprávnené dať do úvodzoviek, lebo pôvodný názov z r. 1918 bol fakticky Česko-Slovensko, až r. 1921 bol zmenený na Česko-slovensko. Pomlčkový tvar nadobudol opäť platnosť po vyhlásení autonómie Slovenska 6. októbra 1938 a používal sa oficiálne počas krátkeho obdobia do úplného rozbitia republiky nacistami v marci 1939.

Sú to len triviálnosti? Áno, aj nie. Na prvý pohľad sa skutočne môže zdať, že tieto pomlčkové spory sú len absurdným žabo-myšiením. Psychológia nám však hovorí, že nič sa medzi ľuďmi nedeje náhodou. Samotný fakt, že Česi a Slováci píšu názov republiky odlišným spôsobom, naznačuje, že majú na vzájomné spolužitie trochu odlišný názor.

Pomôžme si pohľadom do histórie. Tá nám hovorí, že po rozpade Veľkomoravskej ríše v 10. storočí sa utvorilo České kráľovstvo, zahrňujúce zhruba Čechy a Moravu, kým Slováci sa ocitli pod Maďarmi v Uhorskom kráľovstve. Prakticky 1000 rokov žili obidva národy v dvoch rozličných štátoch. A hoci sa neskôr dostali pod spoločnú habsburgovskú korunu, vývoj vo východnej (uhorskej) časti monarchie bol aj naďalej odlišný od vývoja v časti západnej (rakúskej). Pomerne častá a poväčšine pokojná výmena ľudí medzi obidvoma etnikami naznačuje, že Slováci a Česi, resp. Moravania, žili po stáročia v dobrých susedských vzťahoch. Prvý vážny spor medzi nimi vznikol až v dobe

národného obrodzenia, v rokoch 1840-tych, kedy sa Ľudovít Štúr a jeho druhovia rozhodli uzákoniť spisovnú slovenčinu. Veľká časť slovenskej inteligencie (predovšetkým protestantskej) používala dovtedy v písomnom styku a pri literárnej tvorbe češtinu, preto vedúce české osobnosti (Palacký, Havlíček a iní) ale aj niektorí Slováci staršej generácie (Kollár, Palkovič) pochopili Štúrov krok ako "rozkolníctvo". V tomto duchu aj štúrovcov kritizovali. Títo im neostali nič dlžní a tak vznikol česko-slovenský spor dosť veľkých dimenzií. Keď si bližšie všimneme argumenty, ktorými sa vtedy obidve strany oháňali, vidíme, že sa až nápadne podobajú na všetky pozdejšie v podobných situáciách, vrátane dneška. Z českej strany (vrátane československy orientovaných Slovákov) sa varovalo proti separatizmu, nejednotnosti, zbytočnému plytvaniu časom a silami a pod. Slováci (štúrovci) zase obviňovali českú stranu zo zasahovania do slovenských záležitostí, z neopodstatneného upodostatňovania zo zlých úmyslov, z neporozumenia potrieb slovenského národa atď. Dá sa povedať, že ako psychologicky tak aj kultúrno-politicky sa všetky neskoršie česko-slovenské rozpory dajú odvodit od jazykového sporu pred takmer 150 rokmi.

Po vzniku spoločného štátu r. 1918 už síce boj o jazyk stratil svoju aktualitu, mentality obidvoch národov sa však veľmi nezmenili. Čechov bolo viac, mali ďaleko silnejšie štátotvorné tradície, navyše sa hlavné mesto nachádzalo na ich území, preto mali české politické kruhy (pravda, aj za pomoci niektorých slovenských "čechoslovakistov") sklony k posilňovaniu tradície, ktorej sa na Slovensku (ale neraz aj na

EDMUND ORIÁN

... Do Europy nech si vstúpia Česi — my vstúpime radšej do Ameriky."

Morave a v Sliezsku) hovorí "pražský centralizmus". Druhou stranou tej istej mince je nie dostatočné porozumenie pre potreby Slovenska. Na Slovensku, predovšetkým v katolíckych kruhoch, sa zase prejavovala (často prehnaná) nedôvera voči "husitskej" mentalite Čechov, predovšetkým však strach z "počeštenia" Slovákov, t.j. z kultúrneho a v dôsledku toho aj politického "pohltenia" slovenského národa silnejším národom českým. V najextrémnejších prípadoch sa otvorene volalo po úplnom politickom osamostatnení Slovenska. Z týchto tendencií vznikali medzi obidvomi národmi napätia a tie sa odrážali aj v štandardnom obraze každého národa v očiach toho druhého. Zjednodušené povedané, Slováci vidia Čechov ako *dostredivý* (centralistický, mocichtivý) element, Česi Slovákov ako element *odtredivý* (rozkolnícky, rozbíjačský). Tak je tomu do značnej miery aj dnes.

Sú tieto obrazy pravdivé? Nesporne ony odzrkadľujú isté výrazné tendencie u oboch národov, no ako každá generalizácia, skutočnosť príliš zjednodušujú. Tu pripomeniem len toľko: Zďaleka nie každý Čech, ktorý je zástancom silnej centrálnej vlády, je pražským centralistom alebo českým hegemonistom. Často mu ide predovšetkým o silnú, životaschopnú spoločnú republiku. A separatistické hnutia existujú už aj v Čechách a na Morave. Na druhej strane takisto nie každý Slovák, ktorý sa zasadzuje za posilnenie politickej samosprávy Slovenska, je šovinista či separatista. Pováčšine len chce, aby si ako Slováci tak aj Česi vládli v najväčšej možnej miere sami, bez zbytočného zasahovania federálnych byrokratov. Nuž a najvýraznejšia separatistická politická sila, Slovenská národná strana, dostala pri posledných komunálnych voľbách len čosi vyše 3% hlasov.

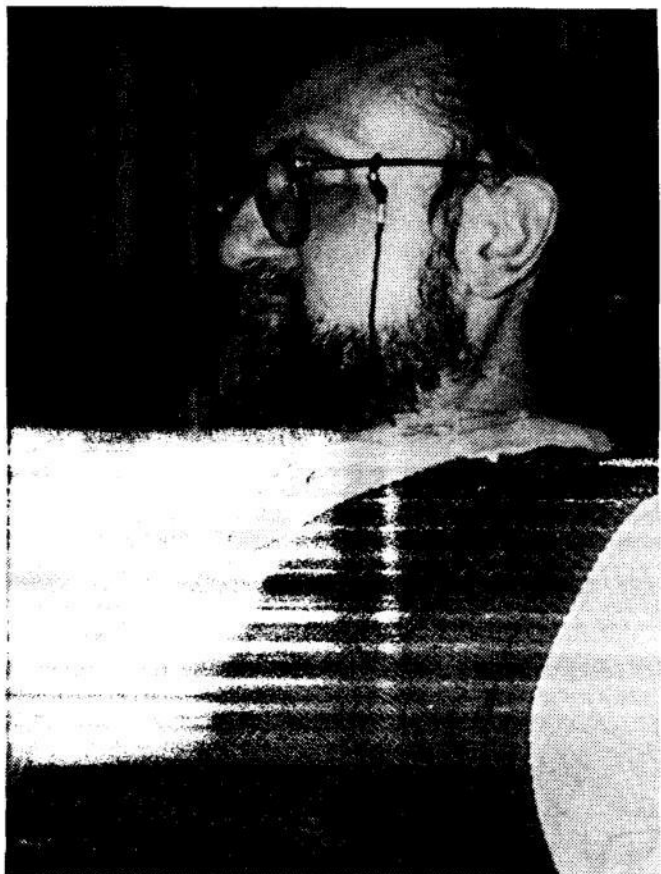
Osobne si myslím, že mnohí novinári, ako aj niektorí vedúci politici, súčasné konflikty medzi Slovákami a Čechmi príliš dramatizujú. Politika a spory predsa odjakživa patrili dohromady. Nuž a tu sa jedná predovšetkým o politiku. Staie sa akosi zabúda, že česko-slovenské štátne spoložitie nevzniklo r. 1918 len na základe záklađe bratstva našich národov, ale aj (a asi predovšetkým) ako politická nutnosť. Málo sa spomína, že v roku 1918 sa Čechy a Slováci dohodli na postupnú ponemčovanie Čechov. A dnes? Šotva prezradím nejaké tajomstvo, keď poviem, že jednou z hlavných síl, čo momentálne drží naše národy pohromade, je spoločný strach z toho, že by západné krajiny vážali dať rozvadenej republike ekonomickú pomoc.

Spomenul som už 1000-ročnú príslušnosť Čechov a Slovákov k iným štátnym útvarom. Keď k tomu pridáme ďalšie odlišnosti (jazykové, geografické, kultúrno-historické, hospodárske atď.), nikto sa nemôže diviť, že sa u nich vyvinuli sčasti rozličné mentality a že medzi nimi vznikajú aj spory a napätia. Je podľ'a mňa len dobré, že im je dnes dovolené slobodne sa prejavovať; svedčí to o demokratických pomeroch v našej republike. To len v čase najtvrdších diktatúr boli vzťahy medzi našimi dvoma národmi "raz navždy" vyriešené. Dnes prežívame obdobie, keď je konečne možné - v duchu skutočnej rovnoprávnosti, slobodnej diskusie a na skutočne právnom základe - dospieť k optimálnemu riešeniu týchto vzťahov. Jedna z najvýraznejších *spoločných* skúseností Čechov a Slovákov je, že v politike je treba aj "medzi bratmi" uzatvárať jasné dohody, aby ani jedna strana nemohla druhú zneužívať. Je opäť len prirodzené, že politické "handrkovanie" pri hľadaní týchto dohôd vyvoláva zo začiatku aj hnev a roztrpčenie. Tak to býva vždy. Osobne si však myslím, že po čase sa práve vďaka jasne formulovaným dohodám vzťahy medzi Čechmi a Slovákami urovnávajú k spokojnosti obidvoch strán.

Ako hovorili starí Rimania:
Clara pacta - boni amici.

Oslo, 17.12.1990

Ivan Čičmanec

NORGE SOM KULTURNASJON

En rekke norske kulturorganisasjoner var i dagene 22. og 23. november 1990 med på å arrangere et storstilt seminar om "Norge som kulturnasjon", med ca.350 deltakere. Av eksil-tsjekiske kunstnere deltok rektor ved Kunstakademiet Zdenka Rusová i den innledende paneldebatten, mens Michael Konupek ble invitert til å holde et kortkåseri. "FORUM" gjengir, med forfatterens tillatelse, den viktigste delen av kåseriet.

Tittelen inneholder tre av de vanskeligst definerbare begreper som overhodet finnes, nemlig Norge, kultur og nasjon. For hva sier tørre fakta om Norge? Et rike hvis vestligste punkt ligger vestenfor Marseille, østligste østenfor Istanbul og nordligste på høyde med Novaja Semlja. Hvis landet snus rundt sitt sørligste punkt, rekker det et godt stykke nedenfor Roma. Landet har dessuten en kystlinje på over 21.000 kilometer og det råder over et ukjent antall øyer. Samtidig utgjør dyrket mark bare 2,9 % og bebyggelse 0,8 % av arealet. 49,5 % av arealet ligger over barskogsgrensen.

Allikevel er dette et av verdens rikeste land. For en fremmed som ikke kjenner resten av historien, blir Norge umulig å forestille seg. Først når vi tilføyer at landet er befolket av 4 millioner kjemper med røde nisseluer, blod i skjegget og kniv i hånden, begynner den fremmede å nikke gjenkjennende: Norge er et eventyrland.

Jeg nevner dette bare for å vise at å foreta en grundig vurdering av begrepene Norge, kultur og nasjon og deres innbyrdes forhold i løpet av 20 minutter, er umulig. Det jeg derimot har tenkt å gjøre, er et stuntnummer med samme tema.

Stuntnummeret mitt heter: Nordmenn er en av Europas ledende kulturnasjoner. Hvordan bevise en såpass halsbrekkende påstand uten å gå på trynet? En stuntmann trenger dyktige medhjelpere. Jeg har valgt to slike - en epledyrker i Hardanger og en kirkegårdsbetjent på Østre Gravlund.

Epledyrkeren står en sensommermorgen i 1990 i det duggfriske gresset og betrakter den frodige eplehaven. På den andre siden av haven stopper en turistbuss med 35 tsjekkiske fjellklatrere. Reiselederen gir beskjed om at her er det bare å forsyne seg med litt proviant. Et naivt medlem av reiseselskapet våger seg på en liten innvending i retning av at det kanskje er noen

som eier epletrærne, og at man kanskje kunne få eplene hvis man spurte pent. Buuuing fra alle de andre... Reiselederens argument vinner derimot applaus: - Vi har ikke kjempet mot kommunistene i 20 år for å være redd for å gå på litt epleslang hos kapitalistene.

Den norske bonden i den andre enden av hagen klør seg i hodet, foretar seg ingenting og venter pent til gjestene fra det gamle kulturlandet Tsjekkoslovakia har forsynt seg. Hadde han foretatt seg noe, ville han bare ha blitt møtt med en haglstorm av skjellsord. Tsjekisk er usedvanlig rikt på den slags.

Når den andre medhjelperen min, kirkegårdsbetjenten, oppdager årets første polske telt slått opp midt på Østre Gravlund, roper heller ikke han skjellsord eller kaster stein. Etter ikke å ha nådd frem med sin informasjon ved hjelp av internasjonal gestikulering, rusler han til telefonen og ringer først politiet, så en av de kjente løssalgavisene. Men han lar seg ikke lure ut på viddene av journalisten og svarer rolig at han forlengst har begynt å betrakte de polske teltene som et sikkert tegn på at sommeren er kommet til Norge.

Hverken han eller epledyrkeren har sett Milos Formans eller Andrzej Wajdas filmer eller lest Tadeusz Konwickis eller Milan Kunderas romaner. I en av de mange titalls norske aviser har de muligens sett det som stod om elektrikereren Lech Walesa som klatret over skipsverftgjerdet for i neste omgang å vinne Nobels fredspris, og om fengselsfuglen Václav Havel som ble president i et av de landene der nede - Latvia, Tsjekko eller Jugoslavia - og som var på offisielt besøk på Andys Pub i Oslo.

Men epledyrkerens og kirkegårdsbetjentens kultiverte takling av de kinkige situasjonene tyder etter min mening på at deres holdninger bygger på visse nedarvede grunnverdier.

Disse grunnverdiene begynte gradvis å smitte den vesterlandske sivilisasjon for 300 år siden - etter at den første Fløyelsrevolusjon, den engelske Glorious Revolution av 1688-89, seiret. Det var den engelske revolusjonens filosof John Locke som klarte å oversette begreper som "likeverd" og "folkets suverenitet" fra filosofi til praktisk politikk. Ikke adelens, kongedømmets, religionens eller ideologiens suverenitet, men folkets. Samt alle menneskers likeverd.

Det er anerkjennelsen av disse grunnverdiene som gjør et folk til en kulturnasjon. Likeverd og folkets suverenitet er grunnmursteiner som frihet, toleranse, respekt for andres liv, identitet og eiendom, solidaritet, hjelpsomhet, ansvar, mot til å ta sjanser, vilje til å ofre seg, foretak-somhet, respekt for lover og rettferdighet, og det uoversettelige "fair play" bygger på. Det er disse grunnverdiene som gjør en kultur selv-bærende.

Mister en nasjon kontakten med disse grunnverdiene og tradisjonen fra den engelske og den franske revolusjon, kan man fremdeles produsere masse kunst, kultur, bøker og kitsj, men nasjonens kunstnere og kulturpersonligheter forblir tilfeldige genier, utstøtte undergrunns-poeter som synes synd på seg selv, flinke tekstforfattere av stipendsøknader eller fjernstyrte "menneskesjels ingeniører".

For at jeg skal kunne gjennomføre resten av stuntnummeret mitt, er det helt nødvendig å forstå at min bevisføring hverken går i retning av "det utvidede" eller "det nasjonalromantiske" kulturbegrep.

At Norge har gitt europeisk kultur en Ibsen, en Munch, en Grieg og en Hamsun, er det ingen tvil om. Om noen slike genier dukker opp også i fremtiden, vet vi ikke. Men skal de ha noen sjanse for å dukke opp, må nordmenn også i fremtiden forbli den kulturnasjon de etter min mening er i dag og dyrke den europeiske sivilisasjons grunnverdier og bevare slike institusjoner som folkebibliotek og folkehøyskole, forfatterbesøk i skoleklassene og klassebesøk i teatret og på museet. Det er ikke mange land i Europa hvor en forfatter kan besøke slike hyggelige steder som Bamble Leseselskap og Bø Bokkafé og attpåtil få betalt for det.

Riktignok utfolder den norske kunst og kultur seg for det meste horisontalt. Man skal helst fremføre sine opus i enkle vendinger og sakte fart, slik at de aller, aller fleste kan følge med. Bare en sjelden gang hever en Munch, en Hamsun, en Vesaas, en Peter Wessel Zapffe blikket fra bakken og forsøker å nærme seg himmelen.

At den vertikale dimensjon for det meste mangler i norsk kunst, har sin naturlige forklaring i

MILAN KUNDERA

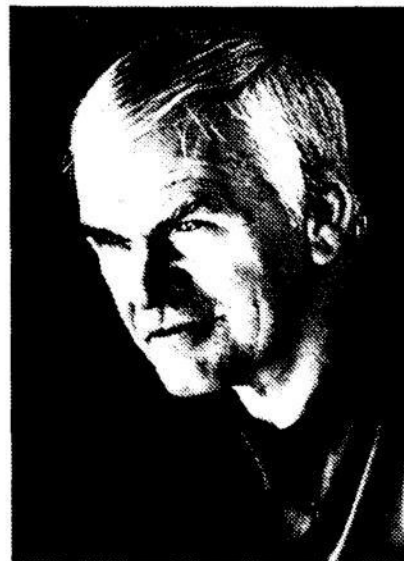
ENDELIG MED NY ROMAN ETTER 7 ÅR

UDØDELIGHETEN

Det handler om kjærligheten. Selvfølgelig. Og om livet og døden, det trivielle og meningsfylte, kunsten og erotikken, tilfeldighetene og refleksjonen. Og udødeligheten.

**Kundera på sitt beste.
Mangfoldig og tankevekkende.**

Oversatt av Kjell Olaf Jensen og Michael Konupek.
Hovedbok i Bokklubben Nye Bøker i juni. lb. kr 258,-

Aventura

at det norske folk i sin tid ble snytt for opplevelsen av barokken. Men heldigvis har man aldri mistet kontakten med de demokratiske grunnverdiene, som i dag gir enhver norsk begavelse en rimelig sjanse til å bruke opp stipendiet sitt i Italia og ta igjen det forsømte.

Når 666 skolekorps over hele landet på 17.mai - i 666 forskjellige arrangementer - samtidig spiller "When the Saints Go Marchin' In", er det etter min mening et fint bevis for en sterk og levende norsk kultur. Like fint som epledyrkerens og kirkegårdsbetjentens kultiverte opptreden.

Korte, anekdotiske innlegg som dette har den fordel for forfatteren at det til slutt blir leseren eller publikum som må gjøre den egentlige jobben. Slik overlater også jeg til dere å vurdere hvilke skritt dere nordmenn må ta i fremtiden og hvilke oppgaver og hvilket ansvar norsk kultur må påta seg overfor seg selv, overfor den felles europeiske arv og ikke minst overfor de forvirrede hordene fra øst.

Michael Komápek

AKTUELLE TEKSTER FRA OG OM TJEKKOSLOVAKIA

RÖSTER FRÅN TJEKKOSLOVAKIEN

- nr. 19: Den "levende revolutionens" Tuffel
nr. 20: Äntligen!
nr. 20: Václav Havel: Vårt nya Europa

Utgis og distribueres av : Charta 77-stiftelsen,
Norrtullsgatan 65, S-113 45 Stockholm, Sverige
Telefon (+ 46 8) 33 48 22, fax: (+ 46 8) 32 40 96

Reklame

SESTAK & HORN AS

ORSHAUGEN 16 • N-5500 HAUGESUND

TLF. 04 - 72 47 44 • TELEFAX 04 - 72 12 28

bilreklame
skilter
lysreklame
vindusdekor
silketrykk
grafisk design
repro/ foto
kinoreklame

BORDFLAGG - FLAGG - GAVEARTIKLER
MESSESTANDS - TRYKKSAKER
ALLE REKLAMEBYRA - TJENESTER
TOTAL PROFILERING

PŘÍŠTÍ AKCE SPOLKU

- dohodli jsme možnost k pravidelným setkáním (jednou za měsíc) na čs. velvyslanectví. Jedná se o neformální setkání s možností promítání filmů, četbou periodik event. debaty na volné tema. Problémem je omezená kapacita (max. 30 lidí). V žádném případě se nejedná o nějakou oficiální akci, vidíme jak se účast zapojit a nanejvýš doufáme v porozumění.
Datum prvního setkání bude oznámeno dodatečně.
- provisorní datum výroční členské schůze je stanoveno na 6. dubna 1991.
Pozvánka s programem a definitivním potvrzením data přijde dodatečně.

DOPOS, KTERÝ SE TÝKÁ NÁS VŠECH

ZPRÁVA Z BERGENU

nezávislé
tiskové
středisko
M.T.S.

BOLZANOVA 7, PRAHA 1, tel. 22 19 80, 22 17 26, fax 22 23 04

Občanskou fóru v Oslo

Vážení přátelé,
Děkujeme vám za váš dar - 35 tun dřeviny je pro nás v současné době velkou pomocí. Velice nás těší, že jste takto prakticky přiměli nezávislému tisku a doufáme, že i nadále budete mít ve vás přátele a příznivce.

Srděčně vás zdravíme

V Praze 8. června 1990

Za MTS:

[Signatures]
Marie Divišová
Petr Nejtěk
Bálek Václav
Lukáš

KOORDINAČNÍ CENTRUM
LIBEREC, SOHOULSKÁ 27

telefon 27094, 23017

Občanské Fórum
OF

Vážený pane,

odvzdušňujeme si Vám tímto co nejseriózněji poděkovat za Vaši nezávadnou činnost ve Fóru Norge - Tsjekkoslovakia.

Váše humanitní a technická pomoc prošla u Vás proměnou myšlenky v čin a v konkrétní materiální pomoc. Doufáme, že u nás tyto hodnotné dary budou nejen sloužit svému účelu, ale vyvolají také plodné myšlenky.

Přijímáme, prosím, tento náš dopis jako projev díků, uznání i díky k Vaší osobě i realitám přátelů a přátelům.

Za Radu a aktivisty
KC - OF v Liberci
a za KV - OF LIAZ
Jablonec n.S.:

[Many signatures]
Franta Čejka

LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI

Krajané, kteří mají děti ve věku 8 - 15 let a měli by pro ně zájem o letní pobyt ve stanovém sportovním táboře u rybníka v lesích nedaleko města Tábora v krásném prostředí jižních Čech, mohou se písemně přihlásit o informace u Dr. Brože, Seljevn. 15, 1481 Hagan, do konce února 1991. I norští kamarádi v uvedeném věku jsou vítáni!

Počátkem února loňského roku se v Bergenu sešla skupina asi deseti lidí a založila spolek, s podobným zaměřením jako Forum Norge-Tsjekkoslovakia v Oslo. Po čase jsme přijali stejný název s dodatkem "Bergen". Činnost jsme začali setkáním s Jiřím Hájkem a pokračovali pomocí Ministerstvu životního prostředí České republiky (fax, kopírovačka). S ministrem Moldanem jsme se sešli za jeho návštěvy v Bergenu v květnu. Záhy jsme získali kontakt s Hjelpemiddelcentralen a to z velké části určuje obsah naší činnosti. Dodnes jsme odeslali osm nákladů, větších i menších, především invalidních vozíků. Kromě toho polohovací postele, různé nemocniční přístroje a pomůcky, vybavení zubařských ordinací, tiskařské stroje, atd.

Celkem máme okolo dvaceti členů. Schůzky jsou jednou měsíčně a většina času se věnuje organizaci skladování a odvozu. Jen v prosinci je výjimka, na Mikulášském večírku jsou vozíky zakázané téma.

Přejeme všem členům Fóra hodně štěstí a úspěchů v novém roce, také co se týče naší společné činnosti.

Za Fórum Norge-Tsjekkoslovakia v Bergenu
Petr Nejtěk, tajemník

NADACE SOLGLØTT

Hlavním úkolem nadace Solgløtt v současné době je správa nemovitostí na Storsandu, kde se, kromě jiných akcí, už 31 let pořádala Čs. letní škola pro děti exulantů. V posledním roce se též zúčastnily děti z Československa. Nadace je řízena výborem, který je v nynější době zastoupen desítkou osobami.

Výbor nadace hledá ženy a muže, kteří mají chuť pomoci s další činností. Potřebujeme posílit několik funkcí, z nichž nejdůležitější jsou funkce

POKLADNÍKA a SEKRETÁŘE

Prosíme zájemce, aby se obrátili na následující členy výboru:

Ivan Říčanek
tel. 09 - 91 35 83 (privát), 43 23 55 (práce)
Karel Káral
tel. 92 10 62 (privát), 12 96 40 (práce)

Výše uvedení členové výboru též zodpoví případné dotazy ohledně práce výboru a Nadace Solgløtt.

Zač. 19⁰⁰ hod.

KRAJANSKÝ PLES

v sobotu 23.února 1991 v Tásen Eldresenter, Tásenveien 66 (Songsvannsbane: Tásen, konečná autobusu 24). Dobrovolné vstupné Nkr 100. Bohatá tombola.

Potřebujeme utvořit skupinu dobrovolníků, kteří si vezmou na starost praktickou organizaci:

zájemci hlase se
u Evy Lyngaas/Jiřího Judla, tel. 24 77 58

Beg. Kl. 19⁰⁰

Forum Norge-Tsjekkoslovakia innbyr til fest med dans

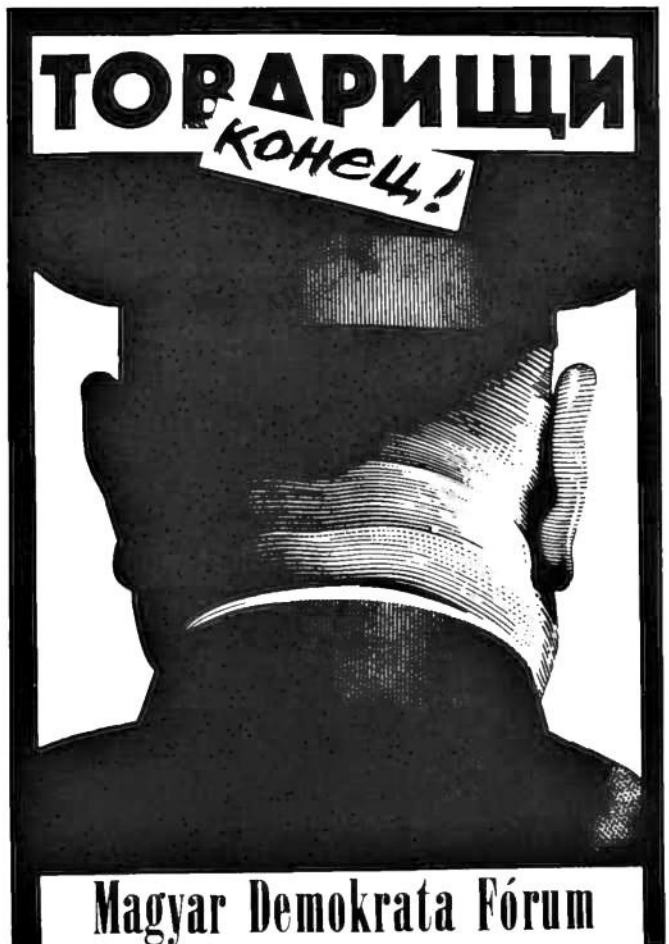
lørdag 23.februar 1991 i Tásen Eldresenter, Tásenveien 66 (endestasjon buss nr. 24, Tásen stasjon på Songsvannsbanen). Et frivillig bidrag Nkr 100 betales ved inngangen. Utflodding.

ZPRÁVY Z VELVYSLANECTVÍ

Velvyslanectví ČSFR upozorňuje na nově přijaté zákony, které jsou pravděpodobně středem zájmu krajanů žijících v zahraničí:

1. Zákon č. 119 z 23. dubna 1990 o soudní rehabilitaci
2. Zákon č. 403 z 2. října 1990 o zmírnění následků některých majetkových křivd.

Oba tyto zákony lze v plném znění obdržet od konzulárního oddělení velvyslanectví, kopie některých paragrafů jsou k obdržení také od Fóra Norsko-Československo. Pro eventuelní zájemce máme k dispozici i odpovědi pracovnice Federálního ministerstva práce a sociálních věcí o poskytování důchodů občanům ČSFR, vracejícím se z ciziny do ČSFR.

Tento plakát, který obletěl svět, pomohl k vítězství Maďarského demokratického fóra v prvním kole parlamentních voleb

Objektet som kan sees omløvent midt på bildet, er en trykkmaskin som, med herr og fru Šesták som mellommenn, har funnet veien fra Haugesund til Charta 77-fondet i Bratislava

FORUM NORGE-TSJEKKOSLOVAKIA
nummer var Karel Babčický og Radek Doupovec
Postboks 6760, St. Olavs plass, 0130 Oslo 1
7, telefaks: (02) 36 11 38, bankgiro: 6241.06.04650, postgiro: 0824 0826 411

Dette er et
Ansvarlig for
Foreningen
Telefon: (0)